

formoder, at et Udvalg vil blive nedsat, saa skal jeg kun gjøre et Par ganske korte Bemærkninger for at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa enkelte Ting. Hvis jeg har forstaaet Forslaget rigtigt, da er det jo ikke saa lille en Forøgelse af faste Befalingsmænd, der her er foreslaaet, og hvorvidt dette er nødvendigt, er en af de Ting, som Udvalget maa tage under nøie Overveielse. Men der er navnlig et andet Spørgsmaal, som jeg for nogle Aar siden gjorde opmærksom paa, og det er, at det forekommer mig, at man her ved disse Forfremmelser noget har tilsidefat Underofficersklassen. Jeg er af den Formening, at man godt kunde gaa i langt højere Grad til at lade flinke Underofficerer have Afgang til højere Poster. Dersom Udvalget vilde tage dette Spørgsmaal under Overveielse, haaber jeg, at det vil komme til samme Resultat. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Bust: Ved at høre den første ærede Taler kom jeg uvilkaarlig i Tanker om, at vi, især naar vi tale om disse militære Sager, savne Underofficererne repræsenterede. Efter at det ærede Medlem nemlig havde gjort alle de Indbendinger, han ansaa for væsentlige, saa kom han slet ikke til det, som efter min Opfattelse er det Allervæsentligste, og det er den Hovedforandring der er slet lige overfor Underofficererne. Jeg tror, at saa længe det er luttet Generaler, Oberster og Kapitainer, der sidde her, saa ville vi faae et andet Resultat — det have vi praktisk Erfaring for i Dag — end hvis nogen af Underofficererne selv var tilstede. Saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget ret, er der ved dette Lovforslag slet en væsentlig Forandring paa dette Punkt. Med den hviærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse dette Lovforslags § 17 og den nuværende Lovs § 10. Der staar i Lovforslagets § 17: „Til Premierlieutenanten af Forpleiningskorpset kunne Secondlieutenanten af Korpset forfremmes, naar de have tjent mindst i to Aar som saadanne, og dertil egnede Underofficerer af Korpsets Sergentklasse, naar de have tjent mindst 4 Aar i denne.“ Men dernæst staar der i § 6, at alle Forfremmelser sig ved Valg. Nu kunde det maaske være mig tilladt at sammenholde dette med § 10 i Loven, saaledes som den nu er. Denne Paragraf lyder saaledes: „Til Intendanten kunne Underofficerer af Korpsets Sergentklasse forfremmes, naar de have tjent mindst 4 Aar i denne, og Reservereintendanten, naar de have tjent mindst 2 Aar som saadanne. Ogsaa faste Officerer i Hæren, som ved afslagt Prøve have godtgjort fornøden Kund-

skab i Forpleiningsvæsenet, kunne udnævnes til Intendanten.“ Men, staar der saa, „mindst det halve Antal Forfremmelser til Intendant skal ske ved Forfremmelse fra Korpsets Sergentklasse“. Altsaa, mindst Halvdelen af Forfremmelser skal i Genhold til den bestaaende Lov absolut foregaa blandt Sergentklassen. Naar vi nu vide, at Forfremmelse foregaaer ved Valg, og der her i Lovforslagets § 17 staar, at Underofficerer af Korpsets Sergentklasse kunne forfremmes, saa kunde man jo sige: Denne Forandring gjør Tingenting, fordi de vedkommende ærede Herrer nok ville sørge for at gjøre det paa den retfærdigste og billigste Maade. Men hvad jeg nu her jærlig ønsker, er at stille et bestemt Spørgsmaal til Krigsministeren, nemlig dette: Er denne Lov nu virkelig overholdt, er det sandt eller er det ikke sandt, at de sidste 4 Forfremmelser ere skete af Reservereintendanten, medens ingen Underofficer er blevet forfremmet? Dersom dette er rigtigt, da viser det sig jo, at den nugældende Lov ligefrem omgaaes, og at der tages særligt Hensyn til de unge Mennesker, der ere Reservereintendanten. Jeg tvivler ganske vist ikke om, at det er Mennesker af god Familie. Men naar det staar i § 10, at mindst Halvdelen af Forfremmelserne skal ske fra Sergentklassen, og det saa er blevet mig meddelt fra saa paalidelig Kilde, at jeg i alt Fald tillader mig at spørge, om det er rigtigt, at de fire sidste Forfremmelser ere foregaaede saaledes, at det er blevet fire Reservereintendanten, der ere blevne forfremmede, saa kan jeg ikke forene det med Lovbestemmelsen. Der er altid blevet rettet den Ansæ mod mig, naar jeg har tilladt mig at omtale disse militære Sager, at jeg derved nedbrød Disciplinen. Det har ikke været min Hensigt, og jeg har ogsaa protesteret derimod, idet der Intet er, som jeg nødigere vil. Efter den Smule Erfaring, jeg har paa det Omraade, har jeg imidlertid den Overbevisning, at Hæren af vor Hær blandt Andet er de dygtige og veltjente Underofficerer, og er der Noget, der skal svække Hæren, er det, hvis de blive saaledes behandledes, at de føle sig brøstholdne. Det erfare vi saa tidt baade paa det ene og paa det andet Omraade, naar vi blive Soldater, at dersom Underofficererne ere dygtige og energiske, er det navnlig dem, der skal bære Byrderne, og naar der er Tale om at nedbrøde Disciplinen, saa kan det virkelig ikke bidrage til at fremme den, at Loven omgaaes, det er Faktum, men nu faae vi at høre, om min Antagelse er rigtig eller ikke. Dette Lovforslags § 17, vil vistnok Alle indrømme, er ikke saa heldig for Underofficererne som